

befrlygtes, at der ved Optagelsen af de omhandlede Ord muligen vilde udelukkes Tilfælde, hvor Drabsmanden kun paa en fjern Maade og maaffee for længere Tid siden havde givet Anledning til den Drabtes Fremfærd.

Som ovenfor anthdet har der med Hensyn til det i Udkastets §§ 185—186 omhandlede saakaldte halvforfætlige Manddrab i Kommissionen gjort sig gjældende en principiel Meningsforskjellighed, som det ikke under Forhandlingerne er lykkedes at faae udjevnet. Denne Meningsforskjel berouer væsentlig paa det forskjellige Hovedsynspunkt, som Kommissionens Fleertal og dens Mindretal troer at burde gjøres gjældende ved Affattelsen af Straffebestemmelserne angaaende den hele Materie om Vold, og den fremtræder derfor igjen ved de tilsvarende Bestemmelser i Kapitlet om Vold, navnlig ved Udkastets § 201. I det alleve de her bliver nødvendigt at angive de væsentligste Punkter i disse to forskjellige Hovedsynsmaader, tør man bede de i denne Henseende paa dette Sted fremsatte Bemærkninger tagne i Betragtning ogsaa med Hensyn til de først senere omhandlede Voldsforbrydelser, saaat man navnlig ved Udkastets § 201 væsentlig kan indskrænke sig til en Henvisning hertil. — Kommissionens Mindretal (Klein og Leuning) mener, at der imod den nugjældende Straffelovgivning paa dette Gebeet, Id. 4de Octbr. 1833, væsentlig kan og bør gjøres den Anke, at den lægger altfor stor Vægt paa det reent objective Moment, den indtraadte ydre Følge, uden tilbørligt at tage Hensyn til det subjective Moment, Gjerningsmandens Billie. Forordningen fører, som Følge heraf, til Resultater, der maae ansees som særdeles haarde og ligefrem uretfærdige, i hvilken Henseende navnlig henvises til dens §§ 2, 8 og 10, hvorefter den, der kun har villet tilføie en Anden Hug eller Slag, ikke kan slippe med ringere Straf end Forbedringshuusarbejde — forsaavidt Gjerningen er overlagt eller rettet imod en „sagesløs“ Mand endog ikke under 2 Aar —, naar Gjerningen medfører, at den Angrebne mister en Haand, Die osv., selv hvor dette er begrundet i aldeles tilfældige og uforudsæelige Omstændigheder, og hvor den Angrebne tilfætter Livet, under en lignende

Forudsætning mindst vil være at straffe med offentlig Arbejde henholdsvis i 3 og i 8 Aar, men hvor Døden ikke kan ansees som en Følge af tilfældige Omstændigheder, idet den kunde forudsæes som rimelig, endog skal dømmes fra Livet, naar Volden var overlagt eller rettet imod en „sagesløs“ Mand, skjøndt Gjerningsmanden slet ikke har villet Døden og maaffee ikke engang har tænkt sig den som mulig. Efter Mindretallets Formening bør det ved de paa gjældende Forbrydelser, ligesom ved alle Forbrydelser overhovedet, fastholdes, at den almindelige Forudsætning for, at et bevirket Rettsbrud kan stemples som en tilsvarende Forbrydelse, maa være den, at Gjerningsmanden har villet det, bestemt eller ubestemt (eventuelt), og forsaavidt det konstituerer forskjellige Forbrydelser, om Nogen har tilføiet en Anden simpel Vold, Saar, Lemlæstelse eller Døden, maa Begrebet om disse forskjellige Forbrydelser derfor gives saaledes, at han forfætlig har tilføiet den Anden et Onde af den paagjældende Art, saaledes som det ogsaa ganske rigtigt i Udkastets § 183 er udtalt, at kun den kan ansees som Manddraber, der har havt et Drabsforfæ, hvorunder imidlertid, for at gjentage det, ogsaa det Tilfælde er indbefattet, at han har havt for Die, at Døden let kunde blive en Følge af hans Gjerning, men ikke bestomindre har villet denne og forsaavidt tillige Døden, idet han hellere har villet den, end undlade Gjerningen. Fastholdelsen af den nævnte almindelige Forudsætning udelukker ikke, at der ved Fastfattelsen af Straffen for Gjerningen tages Hensyn til Besskaffenheden af det Onde, som han, uden at have villet det, har givet Anledning til, og den Omstændighed, at der i saadanne Tilfælde foreligger ikke blot en større eller mindre Uagtsomhed, men tillige en forbyderiff Billie, om end af en anden Art (culpa dolo determinata), kan endog retfærdiggjøre en Stjærpelse af den i Almindelighed for den tilsigtede Forbrydelse foreskrevne Straf. Og navnlig erkjendes det, at der paa det heromhandlede Gebeet er særlig Grund til at tillægge denne Konkurrence af dolus og culpa en skjærpende Virkning, eftersom det med Føie kan siges, at den, der oversalder en Anden med Vold, ialtfald naar denne er af en beth-